

Yhden tytön tarina

Julkaistu 4.11.2011

Minulla on kotosalla kirja johon olen purkanut kaikki ne tunteet ja ajatukset tästä minun viihdekäyttöongelmasta. Eilisen riehakkaan illan jälkeen oli pakko ottaa kirja esiin. Se avasi taas silmäni; lukea vuoden takaiset kirjoitukset. Selvästi minulla oli tahtoa raitistua, moneen otteeseen mainitsin siellä kuinka en tahdo elää näin enää enempää. Se olisikin helpompi lopettaa, jos tätä sekakäyttöä ei olisi ollut elämässäni jo 9 vuotta! On vaikea kuvitella mitä minä sitten tekisin? En ole muuta osannut kuin pitää hauskaa kaiken näköisillä napeilla, pulverilla, savulla, lapuilla, lääkkeillä jne.

Olen nyt 24-vuotias nuori nainen. 15-vuotiaana alkoi teinikapina, mistä myöskin luulen näiden ongelmieni johtuneen. Minulla on mahtavat rakastavat vanhemmat, mutta tuohon aikaan en hyväksynyt heidän asettamia kotiintuloaikoja. Muut kaverit sai mennä ja tulla miten tahtoivat. Minusta alkoi tuntua että jään paitsi kaikesta kivasta! Halusin kai keinolla millä hyvällä saada takaisin sen minulta "poisotetun" vapaa-ajan.

Noh, se oli sitä teiniangstiaa ja sitä alkoi tutustua yhteen jos toiseenkin uuteen ihmiseen. Silloin tällöin viikonloppuisin saattoi ottaa muutaman pamin tai savuja. Noin vuoden ajan jatkui noin, että pysyi hallinassa... Sitten tapasin tulevan poikaystäväni, jonka kanssa me molemmat vähän innostuimme maistelemaan kaiken näköistä. 17-vuotiaana olin pahassa bentsokoukussa ja kun koko kaupungista ei saanut mitään, kaikki loppui! Mulle tuli niin kauheet olot. Itkin ja raivosin, yritin jopa apteekin perusburanaa ottaa paketista jos se edes vähän rauhoittaisi oloa. Eipä auttanut. 18-vuotiaana aloitin juomisen oikein urakalla! En vielääkään ymmärrä kuinka olen voinut juoda niin paljon kun mitä join. Join enemmän kuin moni mies!

Sitten siirrytään uudempaan versioon: nykyaikaan. Nuoresta iästä huolimatta olen kokeillut kaikenlaisia päihdyttäviä aineita; mitä vain millä sai pään sekaisin. Oon yrittänyt lopettaa ainakin neljä kertaa, hetkeksi siinä onnistunutkin. Ja tyytyväinen, että pystyin edes senkin aikaa!

Rankinta lopettamisessa oli minulle se kun joutui hetkeksi vieraantumaan joistakin tyypeistä, ettei olisi kiusauksia koko aian nenän edessä. Se kun tuppaa lähtemään lapasesta helposti. Koin itselleni parhaaksi välttää sellaiset paikat missä festejä pidettiin ihan reippaasti! Lähinnä olin vain kämpillä, en edes ahdistuksistani päässyt noin kuukauteen ihmisten ilmoille. Tuun aina muistamaan ne jotka minulle soitteli ja kyseli vointia, ja ne jotka kävivät katsomassa mua. Se tuntui tosi hyvältä... Varsinkin kun en ollut kertonut kellekkään syytä siihen miksi "viihdyn" kotona paljon, HYVIN paljon!

Sitten tuli tämä vuosi 2011 ja sittenpä taisin rakastua piriin. Alussahan sitä hauskaa olikin mutta pää tarvitsee lepoa enemmän kun pari päivää viikossa. Ne oli semmoisia hevoskuureja mitä tuli vedettyä. Alussa se oli ihan hallittavaissa mutta, niinkuin usein käy: siitä tuli tapa. KUNNES sitten jouduin putkaan 5 päivän valvotun yön jälkeen, en pistänyt edes hantiin kun poliisit haki kotoa asti. Olin epäiltynä asiasta mihin mulla ei ollut mitään tekemistä. Kolme päivää sain nukkua ja syödä, en ollut tehnyt kumpaakaan siinä viiden päivän aikana. Korkeintaan jugurtin saatoin napata jos muistin tai "kerkesin". Kyllähän tuon putkareissun jälkeen vielä piriä vedin mutta en enää samaan tahtiin. Siellä kopissa opin, että kyllä se uni on vaan tärkeää. Myös terveyteni alkoi temppuilla pahasti tänä kesänä, mistä sitten masennuin entistä enemmän...

Nyt on jo masennus sivuuttunut ja aijon ottaa suunnan terveellisempään elämään. Teen sen omalla tavallani pikku hiljaa. Sen tiedän kokemuksesta, että riippuvaisen täytyy ITSE haluta lopettaa 100 prosenttisesti, muuten hoito on turhaa.

Mitä opin näistä vuosta? Paljon huonoa ja hyvää. Oli mulla hauskaa monet kerrat mutta kyllä niistä tuli ne loppuoireetkin jossain vaiheessa. Ne eivät olleet niin kivoja. Mä ajattelen nyt melko positiivisesti, että enköhän mä tästä voitolle vielä pääse!

Olisi paljon kerrottavaa, mutta täytynee käydä hoitaan virastoasiat loppuun. Oli vain pakko tulla tänne heti kertoon osan mun elämästä. Niin tosiaan, tuossahan ei ollut kuin pieni osa kaikesta mitä olen kokenut!

Nimimerkki:

seministi - mun elämä on vaiheessa

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/yhden-tyton-tarina>